

Nr. 25

8. desember 2013

73. árg.

Atgongd at lívsins træi

Eg eri Alfa og Omega, hin fyrsti og hin síðsti, upphavið og endin. Sælir eru teir, sum tváa skikkjur sínar, so at teir mega fáa atgongd at lívsins træi og mega ganga inn um portrini inn í staðin.

Opb.22,13-14.

Á seinastu síðu í Bibliuni verður greitt frá tí nýggja Jerúsalem, sum kemur niður av himni, frá Gudi. Tað er býurin við perluportrum og gøtum av gulli. Har rennur lívsins á, og har veksur lívsins træ. Har skulu vit síggja Gud andlit til andlits, og á enni okkara skulu vit hava eitt merki sum tekin um, at vit eru ogn hansara í allar ævir.

Eftir hesa glæsiligu lýsing av tí, sum bíðar okkum, verður okkurt sagt um, hvør ið fær lut í øllum hesum. Tað eru tey, sum hava tvgið klæði síni. Vit kenna myndina aftur úr einum øðrum broti í Opinberingini, har Jóhannes í eini sjón sá ein stóran skara, sum ongin var førur at telja, og sum stóð frammi fyri hásæti Guds í síðum, hvítum klæðum. Svárið á spurningin, hvørji hesi vóru, var, at hetta vóru tey, sum høvdu tvgið klæði síni og gjørt tey hvít í blóði Lambsins.

Tey verða prísað sæl, og hesa sælu mugu vit uppliva, meðan vit liva her á jørð. Hon verður hvørki givin við portrið ella við træið. Hon verður givin øllum teimum, sum her og nú tváa klæði síni og gera tey hvít í lambsins blóði. Tað hendir, tá ið vit taka móti Guds fyrigeving og liva lív okkara í ljósi hansara.

Men týðningarmikið er, at vit eru greið um, at tað ikki eru vit, sum skulu tváa klæðini. Tann reinleikin, sum vit kunnu skapa, gevur ikki rætt til lívsins træ ella letur upp portrið inn til dýrdina. Tað ger bara tann reinsan, sum Jesu blóð gevur. Tann, sum letur Jesus taka sær av hesum, verður prísaður sælur av honum, sum er Alfa og

Omega, upphavið og endin. Tað skuldi verið nóg góð trygd í allar ævir.

*Har uppi er songurin brimduni likur
og himmalin fyllir hans ljóð.
Tá ið andarnir sælir har Jesusi prisa,
tey hørpurnar sláa og fegnast so fró.*

*Bert tey verða við í tí syngjandi skara,
sum her funnu frið við sín Gud
í trúnni á Jesus, vár frelsara kæra –
bert teimum skal falla tann lukka í lut.*

Tey royna at fjala jólanna boðskap

Eva Cudmore, Svøríki

Meðan verðin fyrireikar seg til ársins størstu hátíð, jólini, so verður eisini stórir ómakur gjørdur at fjala jólanna søguliga, kollveltandi og størsta boðskap: ”Tí at so elskaði Gud heimin, at hann gav son sín, hin einborna.”

Handlarnir fyllast við vættrum og hyldligum kerubum. Lucia verður ein vakurleikakapping, og ongastaðni millum teir glógvandi handilsgluggarnar sært tú eina einastu jólakrubbu.

Mong ivast í, um Gud er til, og um Gud av sonnum kundi gerast menniskja á tann hátt, sum evangeliini boða frá. Virknir gudloysingar gera sítt besta at skava útyvir boðskapin um Gud, sum gjørdist menniskja, og royna at fáa kirkjuklokkurnar at tagna.

Mátti jólanna boðskapur um Guds kærleika, sum gjørdi, at hann læt seg í mannalíki, ongantíð fáa okkum at ivast.

Minst til, at eitt av Frelsarans nøvnum er Immanuel, sum merkir: Gud VIÐ okkum. Gud er við okkum, ikki ímóti okkum.

”Go, tell it on the mountain, over the hills and everywhere. Go, tell it on the mountain that Jesus Christ is born!” (J. Westey Work)

LMF-blaðið
Effie Campbell umsetti.

Paulus sigur, at vit skulu halda fast á tí, sum gott er, (1. Tess. 5,21) tí tað er rætt - eisini tá ið øll onnur eru ímóti. Tað skeiva er skeivt, sjálvt tá ið øll verja tað!

e.c.ums.

Stjornan

Norðmaðurin, Øivind Andersen, sum var kendur bíbliuskúalærari, greiðir frá á einum bandi, at hann var farin til Amerika. Har fór hann inn á eitt planetarium. Hann kom í prát við ein professara, sum segði honum, at alt var so snilt í dag. Teir kundu gott endurskapa himnarúmdina, sum hon sá út, tá ið Jesus varð borin í heim. Í dag vita vit, at Jesus var annaðhvørt borin í heim ár 4 f. Kr. ella ár 7 fyri Kr. Hesin professarin segði, at hann var vísur í, at tað var ár 4 f. Kr., tí tá sá himnahválvið púra øðrvísi út, enn tað plagdi. Tá stóðu fyra gongustjornur á hvør sínum óvanliga staði og kastaðu sína ljósglæmu hvør móti aðrari og myndaðu ein kross. Tað var ómetaliga stórsligið at síggja hetta í stjornukykanum, segði Øivind Andersen.

Vísmenninir komu úr Eysturlondum (Matt. 2). Menn halda, at tað er har, ið Babylon lá. Í Dánjalsbók lesa vit, at Nebukadnezar tók Jerusalem. Hann tók eisini nakrar ungar menn við sær, lýtaleydir, fríðir í ásjón, væl kønir í øllum vísdómi og við góðum næmi at tæna í kongshøllini. Sjálvt um teir vóru næmir og kønir í øllum vísdómi, so blivu teir upplærdir í bókmentum kaldea og tungumál teirra. Kaldear merkir her stjornuspekingar, greiðir Bíblían frá. Teir vóru væl kendir við tey gomlu profetaorðini hjá Bileami: ”Stjorna rennur upp av Jákupi, veldissproti (herskarastavur, kongsstavur) rísur upp av Ísrael.” 4. Mós. 24,17.

Hesir stjornugranskarar, sum vistu, at ein heimskongur skuldi koma úr Ísrael, fóru avstað beinanvegin, tá ið teir sóu hesa veldigu stjornuna. Leiðin hevur gingið til norðurendan á Deyðahavinum, sum liggur 400 m undir havsins yvirflatu, og síðani niðan til Jerusalems, sum liggur 800 m yvir havsins yvirflatu, tað vil siga, teir skulu ganga 1200 m uppeftir, og tá missa teir stjornuna úr eygsjón. Men tá ið teir koma út frá kongsborgini, síggja teir stjornuna aftur, og tað stendur, at tá vórðu teir heilt avbera glaðir, og stjornan, sum teir høvdu sæð har eysturi, gekk framman undan teimum, líka til hon kom og stóð uppi yvir har, sum barnið var.

Eins og stjornan leiddi vísmenninar, soleiðis hava vit eisini eina leiðarastjornu, og tað er Bíblían, hon er ein lykt fyri føti okkara og eitt ljós á gøtu okkara (Sálm. 119,105) Les eitt stykki úr henni hvønn dag, og bið Gud lata orðið upp fyri tær, so tú skilir tað.

Effie Campbell umsetti.

Gøtan til stórleikan í Guds ríki gongur gjøgnum dalin, sum kallast “ósjálvsøkin”. Hví? Av tí at hetta er einasta staðið, nøkur ávís ting vaksa - so sum eyðmýkt!

e.c.ums.

Gerast vit fullkomin?

Verið tí tit fullkomin, eins og himmalski faðir tykkara er fullkomin.

Matt. 5,48.

Mong menniskju hava lyndi til at siga um hesi orðini: hetta er ógjørligt! Hevði tað verið ógjørligt, so hevði Jesus ongantíð havt sagt hesi orðini.

Orðið **fullkomin** merkir á grikska frummálinum okkurt, sum bendir á støð. Ein støð er eitt støðgipláss á vegnum. Ert tú komin til eina støð, hevur tú lagt aftur um teg tað strekkið, sum liggur framman fyri støðina. Tú ert komin longri fram móti endamálinum við ferðini, men bara eitt strekki.

At vera fullkomin í Guds ríki merkir: at vera ávegis móti málinum, so støð eftir støð verður lögð afturum. Í mannalívinum eru nógvar sovorðnar smáar ella stórar støðir, sum vit skulu fara framvið, áðrenn vit koma á mál.

Enntá dagurin í dag er ein sovorðin støð á lívsferðini. Gud væntar okkurt av tær í dag. Gert tú tað, leggur tú eina støð afturum í kvøld og nærkast hinum stóra endamálinum við ferðini.

Og ver so fullkomin! Ansa eftir ferðini í dag, at hon skal eydnast tær væl.

t. týddi.

Prógv

Tá ið tú lesur onkra vísindaliga grein um Gud og trúna, eisini slíkar, sum “kristin” hava skrivað, tá sært tú ofta henda setningin:

“Vít vita jú, at trúgvin á Gud í veruleikanum ikki kann prógvast.”

Hvat meina tey?

Í 1. Kongabók bjóðar Elias teimum av, sum tilbóðu falskar gudar. Hann segði: “Møtið mær á Karmel! Tann Gud, sum svarar ... hann er Gud! Og fólkid segði: “Tað er rætt!” Tí tað er sanniliga prógv - bæði fyri høvd og hjarta, tá ið Gud svarar.

TF-blaðið.

E. C. ums.

SUNNUDAGSSKÚLIN

8. des.	Tekstur: Matt. 1,18-24;	bíbliuorð: Matt. 1,20
15. des.	Tekstur: Luk. 2,1-20;	bíbliuorð: Luk. 2,11a
22. des.	Tekstur: Matt. 2,1-12;	bíbliuorð: Sál. 119,130a

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.

Repro- & prent: Prenta, 35 77 74

Nr. 26

22. desember 2013

73. árg.

Gleðiboðskapurin

Ög eingilin segði við teir: "Óttist ekki; tí sí, eg kunngeri tykkum eini stór gleðiboð, sum skulu vera fyrri alt fólkið.

Luk. 2,10.

Það var nátt yvir Betlehems vøllum, tá ið eingilin opinberaði seg, og það var nátt um allan heimin – andaliga talað, "tí myrkið hylur jörðina og sorti fólkinu," sum Jesaja sigur.

Það er víst torført hjá okkum, sum kunnu gleðast um ljósið í gleðiskapinum, og sum kenna frelsaran, veruliga at kunnu seta okkum inn í tað, sum myrkið skapti av ótta og vónloysi. Onki ljós strálaði yvir lív teirra, heldur ikki yvir deyðan og ævinleikan. Men so var ljósið bráðliga har, sum Lukas orðar tað "sum sólarri av høgum himli hevur vitjað okkum við." Náðarinnar sól er uppkomin, og hon fer aldri at seta aftur, tí miskunn Harrans og frelsa varir í allar ævir.

Finst nøkur heilsan, sum kann metast við hana, sum eingilin kom við hina ógloymandi náttina? Hetta hjálpir okkum í minsta lagi eitt sindur at skilja, hvat hesin gleðiboðskapur hevði at týða, um tað veruliga gongur upp fyrri okkum, hvussu tað hevði verið, um Jesus ikki var komin til okkara. So hevði alt verið tað, sum vit nevna við orðinum **vónleyst**. Hugsu um tað! Friðleys mannahjörtu, tyngd av ringari samvitsku, uttan móguleikan at gera tað gott aftur, sum tey høvdu forbrotið, uttan vón um fyrigeving. Um tey hildu seg hava eina vón, so var tað bara ein følsk vón, sum fyrr ella seinni brast. Syndatrælir uttan móguleika at slíta leinkjurnar, og uttan megi at liva eitt sigrandi, reint og eydnuríkt lív. Tí hvør man kunna hjálpa teimum, um onki evangelium er til – ongin gleðiboðskapur um fyrigeving og tryggjeika í lívinum, í deyðanum og í ævinleikanum? Sanniliga - eingilin hevði rætt, hetta vóru eini gleðiboð, og lovaður veri Gud, hetta var ein boðskapur til øll!

Og hvat er ekki hent síðan tá! Milliúnir av menniskjum, sum sótu í myrkri og skugga deyðans, hava sæð eitt stórt ljós, og alt er broytt. Og ljósið verður enn borið uppafur longri út til teirra, sum enn sita í myrkri. Hvønn dag hendir hetta undrið, at onkur verður kallaður úr myrkrinum inn í hansara undurfulla ljós. Tí undrið við jóulunum endurtekur seg og hevur gjørt tað í allar hesar øldirnar. Tí halda vit ekki jól bara fyri at minnast nakað, sum hendi einuferð fyri langari tíð síðani, men fyri aftur og aftur at prísa Gudi fyri hesa stóru gleðina, sum skuldi vera fyri alt fólkið. Tí Gud vildi ikki bara, at øll skuldu hoyra um hetta, sum hent var, men eisini uppliva tað, tí annars fór tað ikki at hjálpa nøkrum okkara. Tí kann heldur ongin halda eini røtt jól uttan tey, sum hava fingið lut í hesi stóru gleðini, sum tey ikki bara hava hoyrt um, men sum tey hava upplivað og hvønn dag liva í. Og tí hava vit eisini so ósigiliga nógv bæði at gleðast um og at gleðast til.

*Um mangan er mitt gleðiljóð
ein gráturødd at hoyra,
so skal øll krossins tyngd ei tó
tað mær av vørrum koyra.
Tá hjartans neyð sum mest gerst trong,*

*eg spennu gleði-hørpustrong,
at hann skal betur ljóða;
og syrgin hjertu skilja best,
hvat henda stóra fagnarfest
av gleði letur bjóða.*

Bad um eina trúgvandi konu

Emanuel Minos

Á døgum Elia var bara ein sannur Guds profetur, bara ein! Men har vóru 450 Báalsprofetar og 450 Ásjerjuprofetar. Í summum norðurlenskum umsetingum verður Ásjerja nevnd Astarte, tað er sama navnið. Tað merkir, at har vóru 900 falskir profetar. Eg skal ikki koma nærri inn á Báals dýrkanina, tí at nógv av tí er ikki borðbart; men eg skal bara nevna, at eingir reinir ungdómar vóru tá. Tú ungi, sel ikki tín reinleika fyri eina stutta syndanjóting. Vend tær frá syndini, sum stjeler tína eydnu og framtíð. Vend tær til Jesus, sum lekir tíni sár.

Tað lögna við Astarte er, at teir profetarnir eru í øllum Norðurlondum í dag. Tí Astarte er tað sama sum astrologi, og stjornuspádómar kanst tú lesa í hvørjum vikublaði, spyr bara konufólkini! Og hugsa tær, fólkk trúgva enn tá upp á tað, sum stendur har, t.d. at nú fert tú at fáa ein maka.

Men eg trúgvi ikki upp á stjørnurnar. Eg trúgvi upp á Jesus. Eg bað Jesus geva mær eina trúgvandi konu, og í 2014 hava vit verið gift í 60 ár, eg og Áse, sum var tann trúgvandi konan, ið Jesus gav mær.

t. týddi.

Tað kemur frá hjartanum

Ein av sterkastu ímyndunum um jólini er hjartað – flættað reyð og hvít hjörtu, ein hjartakransur á hurðini, hjörtu í vindeygnum, hjartaliga heilsanir, ja, vit brúka hjörtu allastaðni. Hjartað er ein ímynd um kærleikan, men eisini ein ímynd fyri aðrar sterkar, jaligar kenstur, og at okkurt er virðismikið.

Jólini eru tíðin at vísa nettupp hetta. Hvat mundu jólini verið uttan hjartað? Tey seinastu árin er vaksið fram eitt ”hjartamál”, serliga millum ungfólk. Eg síggi støðugt fingrar, sum forma eitt hjarta, eina hond, sum bankar á bringuna omanvert hjartað, hjörtu, sum sendast í sms-um og teldupostum. Hjartað talar fyri seg sjálv, og óneyðugt er við øðrum orðum ella frágreiðingum. Tí hjartað hevur sítt egna mál. Orð gerast fátøk í samband við tað, sum kemur frá hjartanum.

”Mítt hjarta tilhald hevur” er ein av okkara vøkru jólasálmum. Kenda danska sálmaskaldið, Brorson, hevur yrkt hann í 1732. Hann nemur við jólanna loyndarmál – at himmalsins kongur mátti føðast inn í eina fátæka verð, í einum myrkum og køldum fjósi. Brorson greiðir frá, hvussu jólanna undur fær rúm í hansara hjarta, soleiðis at Jesus kann føðast av nýggjum í hjartadýpinum. Hann nemur við trúarinnar loyndarmál. Bíbliunnar boðskapur kann ikki skiljast við okkara viti; men hann má føðast inn í okkara hjarta og sinn. Tað eru mong hjörtu, sum valtra yvir til fjósið á jólum. Mong gera sum seyðamenninir, sum hoyrdu boðskapin og fóru inn til Betlehems at finna tað litla barnið.

Máttu øll, sum leita, funnið henda skattin! Hav eini vælsignað jól!

Vit skulu her enda við tveimum versum úr umrødda sálmi. Axel Tórgarð hevur týtt hann í 1960. Hann er nr. 120 í Sálmabók Føroya Kirkju:

*Mítt hjarta tilhald hevur,
har Jesus føddur var.
Mín hugur hagar dregur,
sítt mið hann hevur har.
Har býr mín longsul inni,
har fær mín trúgv alt gott.
Tú fert mær ei úr minni,
tú fagra jólanátt.*

*Nei, hjarta, sál og sinni
skal nú upplatast tær.
Her skalt tú búgva inni,
kom, Jesus, gist hjá mær.
Tað er ei fremmant býli,
so dýrt tað keypti tú.
Nú tryggur her tú hvíli
í kærleika og trú.*

”Misjon uten grenser”
Effie Campbell umsetti.

Ein dag í senn

Fyri mongum árum síðani datt ein handverkari niður úr einum stiga og breyt beinið. Handverkarin hugsaði ikki so nógv um pínuna, men um tað, at hann skuldi forsyrgja húsfolki sínum og ikki tjena eina krónu. Hann mátti liggja í songini, og fátæk vóru tey eisini.

Tá ið hin gamli læknin kannaði beinið og bant um tað, spurdi maðurin rørdur: „Tygum læknin, hvussu leingi skal eg liggja í songini?“

Læknin hugdi blíðliga upp á hann og segði uggandi : ”Í fyrstuni bara ein dag, kæri vinur.“

Eina løtu tagdi maðurin, so rætti hann læknanum hondina og segði: „Tøkk, læknin, hatta vóru orðini, sum mær tørvaði at hoyra.“

Hvussu mong menniskju líða ikki meira, tá ið tey gremja seg um morgindagin – staðin fyri, at tey taka ein dag í senn, eitt bil í senn og leggja morgindagin í Guds hond.

*Bert ein dag, eitt bil í senn eg fá.
Ríka troyst til stirda sál og ond!
Hví nú stúra? Lít á Harrans náði,
alt jú hvíli í Guds Faðirs hond.*

*Hann, sum alt mitt ber í faðirbarmi,
hvønn ein dag á fold mær senda vil
partin mín av frøi og av harmi,
sum eg júst man treingja til.*

”Misjon uten grenser”
Effie Campbell umsetti.

* * * *Sunnudagsblaðið* * * *
*ynskir øllum eini gleðilig jól og Harrans
signing í komandi ári. Bládstjórin*

SUNNUDAGSSKÚLIN

22. des. Tekstur: Matt. 2,1-12;

bibliuorð: Sál. 119, 130a

Útgevri: Kirkjuliga Heimamissionin í Føroyum.
Bládstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74